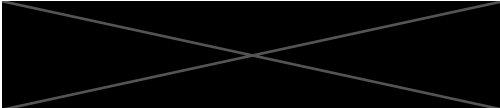


Wyrok
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 17 marca 2023 r.
VII SA/Wa 2673/22

Skład sądu



Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 marca 2023 r. sprawy ze skargi Stowarzyszenia (...) z siedzibą w S. na decyzję Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 25 października 2022 r. znak DOZ-OAiK.650.848.2022.BS w przedmiocie pozwolenia na prowadzenie robót archeologicznych oddala skargę

Uzasadnienie

Decyzją z 25 października 2022 r., znak: DOZ-OAiK.650.848.2022.BS, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego, działając na podstawie art. 36 ust. 1 pkt 5, art. 89 pkt 1 i art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 840 ze zm., dalej jako: "u.o.z.o.z.") oraz art. 17 pkt 2 i art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2000, dalej: "KPA"), po rozpatrzeniu odwołania Stowarzyszenia (...) z siedzibą w S. - utrzymał w mocy decyzję (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z (...) września 2022 r. Nr (...), udzielającą Gminie G. pozwolenia nr (...) na prowadzenie badań archeologicznych w ramach realizacji prac związanych z zagospodarowaniem Parku W. na działce nr (...) w G., na cele rozwoju społecznego.

Do wydania decyzji Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (dalej także: "Minister", "organ odwoławczy") doszło w następujących okolicznościach faktycznych i prawnych wskazanych przez organy.

(...) Wojewódzki Konserwator Zabytków (dalej: "organ I instancji" lub "(...)WKZ"), postanowieniem z (...) listopada 2021 r. Nr (...) dopuścił Stowarzyszenie (...) w S. (dalej: "Stowarzyszenie" bądź "skarżący") do udziału w postępowaniu w sprawie wydania pozwolenia na prowadzenie badań archeologicznych, realizowanych w związku z zagospodarowaniem Parku W. w G. na działkach ewidencyjnych (...), (...) i (...), obręb G..

Następnie organ I instancji decyzją z (...) marca 2022 r. Nr (...), po rozpatrzeniu wniosku z 22 lutego 2022 r., pozwolił Gminie G. na prowadzenie robót budowlanych na terenie dawnego cmentarza żydowskiego, w granicach działki ewidencyjnej nr (...) w G., ul. P., pow. inowrocławski, wpisanego do rejestru zabytków pod nr (...), z terminem ważności pozwolenia do dnia 31 grudnia 2023 r. Decyzja ta stała się ostateczna.

W dniu 25 sierpnia 2022 r. Gmina G. złożyła wniosek o wydanie pozwolenia na prowadzenie badań archeologicznych realizowanych w związku z zagospodarowaniem Parku W. w G. - na działce nr ew. (...).

(...) WKZ, po rozpatrzeniu ww. wniosku, decyzją z (...) września 2022 r. Nr (...), udzielił pozwolenia nr (...) na prowadzenie badań archeologicznych w ramach realizacji prac związanych z zagospodarowaniem Parku W. na działce nr (...) w G., na cele rozwoju społecznego, wskazując współrzędne geodezyjne oraz szczegółowy zakres i sposób prowadzenia badań (...), z terminem ważności pozwolenia: od uprawomocnienia się decyzji do 31 grudnia 2022 r. oraz nadając tej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności. W sentencji powyższego orzeczenia wymieniono szczegółowy zakres i sposób prowadzenia badań.

Stowarzyszenie - z zachowaniem ustawowego terminu - wniosło odwołanie od wskazanej wyżej decyzji organu I instancji z (...) września 2022 r. Nr (...). Podniosło, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 77 § 1 KPA w związku z art. 80 KPA poprzez nieuzyskanie opinii Związku (...), wymaganej na mocy zawartego porozumienia

z 2 grudnia 2018 r. pomiędzy Generalnym Konserwatorem Zabytków a Związkiem (...) w RP oraz Naczelnym Rabinem Polski. Zarzuciło także, że (...)WKZ nie przeprowadził dowodów i nie pozyskał z zasobów archiwalnych Instytutu Pamięci Narodowej oraz Biura Informacji i Poszukiwań Polskiego Czerwonego Krzyża, protokołów z ekshumacji ofiar wojny z terenu cmentarza żydowskiego w G. oraz w jego bezpośrednim sąsiedztwie. Stowarzyszenie stwierdziło ponadto, że decyzja (...)WKZ posiada wadę prawną, polegającą na jej wydaniu przed doręczeniem Stowarzyszeniu decyzji organu I instancji z (...) września 2022 r. Nr (...), umarzającej postępowanie w sprawie wydania pozwolenia z (...) marca 2022 r. Nr (...), na prowadzenie badań archeologicznych w ramach realizacji prac związanych z zagospodarowaniem Parku W. na działkach nr ew. (...), (...) i (...) przy ul. P. w m. G.. Stowarzyszenie przypomniło również, że decyzja Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z 26 lipca 2022 r., znak: DOZ-OAiK.650.343.2022.BS, uchylająca pozwolenie na badania archeologiczne nr (...) została zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Rozpoznając odwołanie Minister wyjaśnił, że nieruchomości gruntowa, stanowiąca działkę ew. nr (...), jest położona na obszarze zespołu urbanistycznego miasta G. z zespołem folwarcznym Michałowo i parkiem podworskim (...) W. (działka nr ew. (...) i nr ew. (...)).

Wskazał, że materialnoprawną podstawę decyzji organu I instancji stanowi przepis art. 36 ust. 1 pkt 5 u.o.z.o.z., zgodnie z którym, pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków wymaga prowadzenie badań archeologicznych. Regulacja ta oznacza, że każde badanie archeologiczne wymaga uzyskania pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków na jego przeprowadzenie.

Minister nadmieniał, że dołączony do wniosku plan badań przewiduje, że na terenie działki nr. ew. (...) planowane jest usunięcie sprzętem mechanicznym wraz z hałdowaniem na placu budowy warstwy współczesnego humusu oraz warstw zasypiskowych, do momentu uchwycenia warstwy kulturowej, obiektów archeologicznych, a w przypadku braku takowych, do głębokości zalegania calca.

Organ odwoławczy podzielił ocenę (...)WKZ, że wnioskowane przez Gminę G. badania archeologiczne są dopuszczalne ze stanowiska konserwatorskiego, gdyż w związku z planowaną inwestycją polegającą na zagospodarowaniu Parku W., zlokalizowanego na działce nr (...) w G., wymagane jest prowadzenie badań archeologicznych, zgodnie ze szczegółowym zakresem i sposobem prowadzenia robót badań, określonym w rozstrzygnięciu decyzji. Konieczność przeprowadzenia badań archeologicznych związane jest z inwestycją, na którą uzyskano pozwolenie organu ochrony zabytków. W myśl art. 3 pkt 11 u.o.z.o.z., badania archeologiczne obejmują działania mające na celu odkrycie, rozpoznanie, udokumentowanie i zabezpieczenie zabytku archeologicznego. Zatem tylko ten zakres działań poddany był ocenie organu przy wydawaniu pozwolenia na badania archeologiczne.

Minister zauważył, że przedmiotem decyzji organu I instancji są jedynie badania archeologiczne polegające na koniecznym bieżącym nadzorze archeologicznym podczas prac ziemnych, wykonywanych w ramach inwestycji.

Odnosząc się do zarzutów odwołania, Minister zwrócił uwagę, że przedmiotem decyzji (...)WKZ nie jest prowadzenie prac na terenie działki ew. nr (...), która została objęta ochroną konserwatorską na podstawie decyzji tego organu z (...) sierpnia 2021 r., wpisującej do rejestru zabytków pod numerem (...) - teren dawnego cmentarza żydowskiego (jako miejsce upamiętniające społeczność żydowską zamieszkującą G. od lat 70-tych XVIII w. do 1939 r.). Brak jest wobec tego podstaw do wymagania od konserwatora, aby konsultował wnioskowane badania archeologiczne z Komisją (...) lub Związkiem (...) w RP, skoro badania archeologiczne związane z omawianą inwestycją, nie dotyczą nieruchomości stanowiącej teren dawnego cmentarza żydowskiego - wpisanego do rejestru zabytków. Wprawdzie zarówno Stowarzyszenie, jak i Komisja (...) do spraw cmentarzy jest zdania, że pierwotne granice całego założenia cmentarza żydowskiego obejmowały nie tylko działkę nr (...), ale także działkę nr ew. (...), niemniej Minister wyjaśnił, że kwestia ewentualnego rozszerzenia granic decyzji wpisującej ww. zabytek o działkę nr (...), nie może być rozstrzygana w ramach niniejszego postępowania.

Niezależnie od powyższego, organ odwoławczy wskazał, że Komisja (...) do spraw cmentarzy z siedzibą w Warszawie, pismem z 17 września 2020 r. skierowanym do Burmistrza G., pozytywnie zaopiniowała zmiany w projekcie inwestycji polegające na przeniesieniu planowanego boiska wielofunkcyjnego z działki nr (...) na działkę (...), aprobując jednocześnie urządzenie na działkach nr (...) i (...) terenów zielonych, niewymagających znacznej ingerencji w grunt. Ponadto Komisja (...) w piśmie z 7 października 2022 r. zaakceptowała nieinwazyjne badania archeologiczne, akceptując zaproponowane działania dla części założenia cmentarnego, położonego na działce nr (...) w G., pod wskazanymi dodatkowymi warunkami, w tym trwałego oznaczenie pierwotnych granic całego założenia cmentarza żydowskiego w jego narożnikach, upamiętnienia miejsca pochówku za pomocą tablicy kamiennej oraz stałego nadzoru przedstawiciela Komisji lub przedstawiciela Stowarzyszenia (...) podczas prowadzenia prac, a także nieprowadzeniu prac w soboty (w dzień, kiedy żydzi świętują Szabat). Wprawdzie ww. stanowisko Komisji (...) zostało przedstawione po wydaniu zaskarżonej decyzji przez organ I instancji, niemniej organ odwoławczy rozpatrując tę samą sprawę ponownie uznał, że zobowiązany jest wziąć pod uwagę aktualny stan prawny i faktyczny.

Końcowo Minister stwierdził, że nieuzasadniony jest zarzut Stowarzyszenia, dotyczący poprzednio prowadzonego przez organ I instancji postępowania w sprawie pozwolenia na badania archeologiczne na terenie trzech nieruchomości gruntowych (na działkach nr (...), (...), (...) w G.) o różnym statusie, dla których zaplanowano zróżnicowany zakres badań.

Po pierwsze dlatego, że pozwolenie (...)WKZ z (...) marca 2022 r. Nr (...), wydane na wniosek Gminy G. z 24 stycznia 2022 r., zostało uchylone ostateczną decyzją kasacyjną Ministra z 26 lipca 2022 r., znak: DOZ-OAiK.650.343.2022.BS. Wbrew twierdzeniom Stowarzyszenia, decyzja ta nie została zaskarżona do WSA w Warszawie. Zaskarżone zostało jedynie orzeczenie organu odwoławczego z 26 lipca 2022 r., znak: DOZ-OAiK.650.343.2022.BS, umarzające postępowanie z odwołania Związku (...) w RP, reprezentowanego przez Naczelnego Rabina Polski, od ww. decyzji (...)WKZ z (...) marca 2022 r. Nr (...). Niezależnie jednak od powyższego, Minister przypomniał, że okoliczność zaskarżenia do sądu administracyjnego decyzji nie powoduje wstrzymania jej wykonania. Zatem w dacie wydania przez (...)WKZ obecnie kwestionowanej decyzji, poprzednie pozwolenie organu I instancji nie pozostawało w obrocie prawnym.

Po drugie Minister wskazał, że wnioskodawca może w każdym czasie wycofać swój wniosek i tak też się stało w tej sprawie. Gmina G. w związku ze złożeniem nowych wniosków o wydanie pozwolenia na badanie archeologiczne każdej z działek osobno, wycofała swoje żądanie wydania decyzji w stosunku do ww. działek łącznie. W konsekwencji (...)WKZ był zobowiązany do wydania decyzji umarzającej postępowanie w sprawie wydania pozwolenia na prowadzenie badań archeologicznych na działkach nr ew. (...), (...) i (...) przy ul. P. w m. G., prowadzonego na wniosek Gminy G. z 24 stycznia 2022 r., który został wycofany.

Po trzecie Minister ponownie podkreślił, że obecnie kontrolowana decyzja organu I instancji została wydana na wniosek Gminy G. z 25 sierpnia 2022 r., który dotyczy wyłącznie działki nr ew. (...).

Z tych przyczyn, organ odwoławczy wspomnianą na wstępie decyzją z 25 października 2022 r. utrzymał w mocy rozstrzygnięcie (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z (...) września 2022 r. Nr (...) o udzieleniu Gminie G. pozwolenia nr (...) na prowadzenie badań archeologicznych w ramach realizacji prac związanych z zagospodarowaniem Parku W. na działce nr (...) w G..

Z takim orzeczeniem nie zgodziło się Stowarzyszenie, wnosząc skargę do tutejszego Sądu.

Zaskarżonej decyzji zarzuca naruszenie art. 7, art. 8 oraz art. 77 § 1 w związku z art. 80 KPA, które to normy prawa obligują organ administracji do wyjaśnienia stanu faktycznego oraz zebrania i oceny całokształtu materiału dowodowego. Skarżący zarzuca także odstąpienie od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym.

W odpowiedzi na skargę Minister wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2492) zadanie Sądu jest ściśle określone: Sąd ma obowiązek przeprowadzić kontrolę zaskarżonego aktu administracyjnego pod względem zgodności z prawem, czyli prawidłowości zastosowania przepisów obowiązującego prawa oraz trafności ich wykładni.

W związku z tym, Sąd ma obowiązek wyeliminować z obrotu prawnego akt wydany przez organ administracyjny, jeśli stwierdzi, że w danej sprawie niewątpliwie doszło do naruszenia przepisu prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy lub doszło do naruszenia prawa dającego podstawę do wznowienia postępowania, bądź przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie. Nakazuje to art. 145 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 329, zwanej dalej "PostAdmU"). Sąd ma też obowiązek stwierdzić nieważność decyzji lub postanowienia, jeśli akt taki jest dotknięty którąkolwiek z wad określonych w art. 156 § 1 KPA

Natomiast w przypadku niestwierdzenia wskazanych postaci naruszenia prawa przez organ administracji, skarga podlega oddaleniu. Inaczej mówiąc, jeśli zaskarżona decyzja lub postanowienie są zgodne z prawem, uchylenie ich przez sąd jest niedopuszczalne.

Jednocześnie należy podkreślić, że stosownie do treści art. 134 § 1 PostAdmU sąd administracyjny rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi ani powołaną podstawą prawną.

Biorąc pod uwagę powyższe, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznał, że kontrolowana decyzja nie narusza prawa w sposób wskazany powyżej, a skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem kontroli Sądu jest decyzja Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z 25 października 2022 r. utrzymująca w mocy rozstrzygnięcie (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z (...) września 2022 r. Nr (...) o udzieleniu Gminie G. pozwolenia nr (...) na prowadzenie badań archeologicznych w ramach realizacji prac związanych z zagospodarowaniem Parku W. na działce nr (...) w G..

Przechodząc do oceny ww. rozstrzygnięć organów konserwatorskich należy w pierwszej kolejności zauważyć, że decyzja organu I instancji została wydana po rozpatrzeniu wniosku Gminy G. złożonego w dniu 25 sierpnia 2022 r. i dotyczącego prowadzenia badań archeologicznych wyłącznie na działce nr ew. (...). Jak słusznie wyjaśnił przy tym Minister, uprzednio wydana na wniosek Gminy G. z 24 stycznia 2022 r. decyzja z (...) marca 2022 r. Nr (...), pozwalająca na prowadzenie prac archeologicznych na wszystkich trzech działkach nr ew. (...), (...) i (...) przy ul. P. w m. G., została uchylona ostateczną decyzją Ministra z 26 lipca 2022 r., znak: DOZ-OAiK.650.343.2022.BS. Jednocześnie istotne jest, że postępowanie w tej sprawie zostało przez (...)WKZ ostatecznie umorzone z uwagi na cofnięcie wniosku Gminy z 24 stycznia 2022 r.

W tych okolicznościach nie było przeszkód do rozpoznania przez organ I instancji nowych wniosków Gminy G., w tym wniosku obejmującego prowadzenie prac archeologicznych na działce nr ew. (...) przy ul. P. w G..

W ocenie Sądu, z punktu widzenia prawidłowości wydanego przez organ I instancji rozstrzygnięcia nie miała już żadnego znaczenia podnoszona w odwołaniu Stowarzyszenia okoliczność, że decyzja ta została wydana jeszcze przed doręczeniem skarżącemu orzeczenia z (...) września 2022 r. Nr (...), umarzającego postępowanie w sprawie wydania pozwolenia na prowadzenie badań archeologicznych na wszystkich działkach nr ew. (...), (...) i (...). Kontrolowana przez organ odwoławczy w niniejszej sprawie decyzja (...)WKZ z (...) września 2022 r. Nr (...), udzielającą pozwolenia na prowadzenie badań archeologicznych na działce nr (...), została bowiem wydana już po zapadnięciu orzeczenia umarzającego wcześniej prowadzonego postępowania, a ponadto - w chwili orzekania przez Ministra w postępowaniu odwoławczym, rozstrzygnięcie z (...) września 2022 r. Nr (...), było już ostateczne i prawomocne.

Tutejszy Sąd za trafną uznał również argumentację organu odwoławczego, który podkreślił, że wbrew zarzutom Stowarzyszenia, decyzja kasatoryjna tego organu z 26 lipca 2022 r., znak: DOZ-OAiK.650.343.2022.BS nie została zaskarżona do WSA w Warszawie i jest prawomocna.

Jak już wspomniano, w niniejszej sprawie, (...)WKZ po rozpatrzeniu wniosku Gminy G. z 25 sierpnia 2022 r., decyzją z (...) września 2022 r. Nr (...), udzielił Gminie pozwolenia nr (...) na prowadzenie badań archeologicznych w ramach realizacji prac związanych z zagospodarowaniem Parku W. na działce nr (...) w G., na cele rozwoju społecznego, wskazując współrzędne geodezyjne oraz szczegółowy zakres i sposób prowadzenia badań (...), z terminem ważności pozwolenia: od uprawomocnienia się decyzji do 31 grudnia 2022 r. oraz nadając tej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności. W sentencji powyższego orzeczenia wymieniono szczegółowy zakres i sposób prowadzenia badań.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 5 u.o.z.o.z., prowadzenie badań archeologicznych wymaga pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Z decyzji organu I instancji wynika, że udzielone pozwolenie zostało wydane w związku z realizacją przez Gminę G. prac związanych z zagospodarowaniem Parku W. w G. na cele rozwoju społecznego. W wydanym pozwoleniu (...)WKZ określił szczegółowe warunki i sposób prowadzenia badań, który polega m.in. stałym pobycie archeologa w trakcie prac, obejmującym nadzór nad całością prowadzonych w ramach inwestycji robót ziemnych, prowadzenie szczegółowej dokumentacji, a także - w przypadku odkrycia nawarstwień, obiektów archeologicznych przeprowadzenie badań ratowniczych z eksploracją, rejestracją i dokumentowaniem elementów osadniczych.

Wymaga jednakowoż przypomnienia, że teren działki nr ew. (...) w G., której dotyczy przedmiotowe pozwolenie nie został objęty ochroną indywidualną wynikającą z wpisu do rejestru zabytków. Kwestia ta została szczegółowo i wyczerpująco omówiona w znajdującej się w aktach sprawy decyzji (...)WKZ z (...) sierpnia 2021 r. o wpisaniu do rejestru zabytków pod numerem (...) - terenu dawnego cmentarza żydowskiego. Wpis ten objął wyłącznie obszar działki nr ew. (...) w G., zaś w ww. decyzji nie znaleziono podstaw do przyjęcia, że teren dawnego cmentarza żydowskiego obejmował również działkę nr ew. (...).

Powyższe ustalenia prowadzą do jednoznacznego wniosku, że udzielenie pozwolenia na prowadzenie badań archeologicznych na działce nr ew. (...) nie wymagało opinii Związku (...), przewidzianej w porozumieniu zawartym w dniu 2 grudnia 2018 r. pomiędzy Generalnym Konserwatorem Zabytków a Związkiem (...) w RP oraz Naczelnym Rabinem Polski. Niemniej, jak wynika z ustaleń dokonanych przez organ odwoławczy, Komisja (...) do spraw cmentarzy w piśmie z 17 września 2020 r. pozytywnie zaopiniowała zmiany w projekcie inwestycji, w tym urządzenie na działkach nr (...) i (...) terenów zielonych, niewymagających znacznej ingerencji w grunt. Co więcej, w piśmie z 7 października 2022 r.

Komisja Rabiniczna zaakceptowała nieinwazyjne badania archeologiczne, aprobując zaproponowane działania dla części założenia cmentarnego, położonego na działce nr (...) w G., pod określonymi tam warunkami.

Niewątpliwie rację ma przy tym Minister wskazując, że choć przywołane uzgodnienia zostały dokonane już po wydaniu decyzji przez organ I instancji, to jednak nie mogły zostać pominięte w postępowaniu odwoławczym. Należy bowiem podkreślić, że zadaniem organu odwoławczego jest ocena materiału dowodowego dotyczącego stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ I instancji, uzupełnionego o nowe okoliczności faktyczne, pominięte przez organ I instancji. Zasadą powinno być uzupełnienie postępowania dowodowego w toku postępowania odwoławczego i merytoryczne rozpatrzenie sprawy przez organ odwoławczy, o ile działanie takie nie narusza zasady dwuinstancyjności. Organ odwoławczy ma zatem obowiązek nie tylko dokonać kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia organu I instancji, ale co do zasady, ma również rozpatrzyć całość sprawy i orzec merytorycznie. Na organie odwoławczym ciąży bowiem te same, co na organie I instancji, obowiązki w zakresie wyczerpującego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy i zgromadzenia pełnego materiału dowodowego (zob. np. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 7 lutego 2022 r. sygn. akt III SA/Gd 1202/21, dostępne na: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl> - dalej "CBOSA").

Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie nie dopatrzył się wobec tego naruszenia przez organ odwoławczy zasad wynikających z art. 7, art. 8, art. 15 oraz art. 77 § 1 w związku z art. 80 KPA Zdaniem Sadu, Minister prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie, wyjaśniając wszystkie istotne dla jej wyniku okoliczności faktyczne.

Formułując w skardze zarzuty obraży wskazanych przepisów postępowania Stowarzyszenie nie wyjaśniło, w czym konkretnie miałyby się one przejawiać. Całkowicie nieuzasadniona pozostała także argumentacja dotycząca rzekomego odstąpienia przez organy od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym. Sąd z urzędu dokonując kontroli procedury zmierzającej do wydania zaskarżonej decyzji nie dopatrzył się tego rodzaju naruszenia.

Z przedstawionych powodów, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 151 PostAdmU, orzekł o oddaleniu skargi.